

στράτι νὰ 'πεγαναχτήσουνε Ἄμισ. Συνών. ξαποσταίνω, ξεκουράζομαι (ιδ. ξεκουράζω).

ἀπογαντίζω Πόντ. (Κρώμν. Ὀφ. Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. γαντίζι.

Διαχωρίζω τὰ σκέλη τινὸς ἐνθ' ἄν.: Ἐπεγάντισεν τὴν κοσσάραν (ὄρνιθα) Κρώμν. Σύρω καὶ ἀπογαντίζω σε! (ἀπειλή) Ὀφ.

ἀπογάντισμαν τό, Πόντ. (Κρώμν. Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπογαντίζω.

Τὸ νὰ διαχωρίσῃ τις τὰ σκέλη τινός, νὰ ξεσχίσῃ τινά.

ἀπογάνωμα τό, Λεξ. Αἰν. ἀπογάνωμαν Πόντ. (Τραπ. κ. ἄ.) ἀπουγάνωμα Θεσσ. Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπογανώνω.

1) Φθορά, ἐξάλειψις τοῦ γανώματος, τοῦ κασσιτερώματος Πόντ. (Τραπ. κ. ἄ.) Συνών. ξεγάνωμα. 2) Τὸ ἀτελὲς γάνωμα Θεσσ. 3) Ἡ ἀποπεράτωσις τοῦ γανώματος Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. Αἰν.: Ἀπάν' τ' ἀπουγάνωμα μ' ἡύρις. 4) Τὸ μετὰ τὸ γάνωμα ἀγγείου ὑπόλειμμα τοῦ κασσιτέρου Θεσσ.: Πῆγα τοῦ καζάνι μ' ἔς τὸν καλαντζῆ νὰ τοῦ γανώσ' καὶ τοῦ γάνουσι μὴ τ' ἀπουγανώματα.

ἀπογανώνω Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. (Τραπ.) Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. γανώνω.

1) Φθείρω, ἐξαλείφω τὸ γάνωμα σκεύους τινὸς Πόντ. (Τραπ.): Ἐπεγάνωσεν τὸ δοῦλο. 2) Τελειώνω τὸ γάνωμα Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.) — Λεξ. Αἰν.

ἀπογανωσιὰ ἡ, ἀμάρτ. ἀπουγανωσιὰ Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπογανώνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -σιὰ. Τὸ τέλος τοῦ γανώματος.

***ἀπογγάστρια** τά, ἀπογάστρᾱ Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀπογγαστρώνω.

1) Τὰ ὑγρά τὰ ὁποῖα ρέουν ἐκ τῆς μήτρας τῶν ζῴων ὅταν συλλάβουν. 2) Ὁ μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ ἐμβρύου ἐξερχόμενος πλακοῦς. Συνών. ἀδέρφι 2, ἀκλούθι 2, ἀκόλουθο 2, δευτέρει, συντερόφι, ταίρι, ὕστερο.

***ἀπογγελιάζω**, ἀπογελιάζω, ιδ. ἀπαγγελιάζω.

ἀπόγδαρμα τό, Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπογδέρνω.

Τὸ τέλος τῆς ἐκδορᾶς ζῴου τινὸς ἐνθ' ἄν.: Εἶνι ἔς τ' ἀπόγδαρμα τ' ἡρουνιῶν τὴν οὐ χασάπ'ς Αἰτωλ. Συνών. ἀπογδαρσιὰ, ἀπογδάρσιμο.

ἀπογδαρσιὰ ἡ, ἀμάρτ. ἀπουγδαρσιὰ Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπογδέρνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -σιὰ.

Ἀπόγδαρμα, ὁ ιδ.

ἀπογδάρσιμο τό, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπογδέρνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -σιμο.

Ἀπόγδαρμα, ὁ ιδ.

ἀπογδέρνω Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.) Χίος — Λεξ. Αἰν. ἀπουγδέρνω Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. γδέρνω.

Ἐκδέρω μέχρι τέλους τι, τελειώνω τὴν ἐκδορὰν ἐνθ' ἄν.: Δὲν ἐδρόκαμενε ν' ἀπογδάρῃ τὸ ρίφι Κρήτ. Σὲ μὰ σιμούλλα θὰ τ' ἀπογδάρω Μάν. Ἀπόγδαρ τ' γίδα Αἰτωλ. || Ἄσμ.

Κε ὁδε τὸν ἀπογδέρνασι ἔτριξ' ἡ μὰ δου χέρα Κρήτ.

ἀπογδύμα τό, Θράκ. (Αἰν.) Κρήτ. — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπογδύνω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Συνήθως κατὰ πληθ., ἅπλута ἐσώρουχα ἐνθ' ἄν.: Εἶδα τὰ καμὲς τ' ἀπογδύματά σου; Κρήτ. Συνών. ἀπαλλάγι, ἀπάλλαμα, ἀπαλλάξιδι, ἀπαλλάξιμι, ἀπογδύμι 1, ἀπογδύσι, ἀπογδυσίμι.

ἀπογδύμι τό, Ἄνδρ. Κρήτ. Πάρ. Πελοπν. (Λακων. Μάν. Τριφυλ.) Ρόδ. (Κάστελλ.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀπογδύμ' Πάρ. (Λεῦκ.) πογδύμι Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπόγδυμα.

1) Ἀπόγδυμα, ὁ ιδ., ἐνθ' ἄν.: Ἐβγαλε τ' ἀπογδύμα μ' νὰ πὰ' νὰ τὰ πλύνω Λακων. 2) Μετων. ἄνθρωπος εὐτελής, ἐλεεινὸς Ρόδ.: Πρέ' πογδύμι!

ἀπογδύνω Κρήτ. Χίος — Λεξ. Βάιγ. Αἰν. Μπριγκ. ἀπουγδύνω Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Μέσ. ἀπογδύνομαι Κύθηρ. Μῆλ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. γδύνω. Ἡ μετοχ. ἀπογδυμένος καὶ παρὰ Βλάχ. Πβ. καὶ μεταγν. ἀπεκδύομαι.

1) Ἐκδύω τελείως, ἀπογυμνώνω Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Κρήτ. Χίος — Λεξ. Βάιγ. Αἰν. Μπριγκ.: Ἐπλάγιασες; — Ὅχι, γιατί δὲν ἐπογδύθηκα ἀκόμη. Συνών. ξεγδύνω.

2) Μέσ. ἀποχωρῶ, ἀποσύρομαι Κύθηρ. Μῆλ.: Ἀπογδύνομαι ἀπ' αὐτὴ τὴ δουλειὰ ἀπὸ σήμερα Κύθηρ.

ἀπογδύσι τό, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπογδύνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ι.

Ἀπόγδυμα, ὁ ιδ.: Πέταξε ἔς τὸ κοφίνι τ' ἀπογδύσας σου. Ἐπληθύνει δ' ἀπογδύσα μας καὶ πρέπει νὰ κάμωμε ὀγλήγορα δουγάδα.

ἀπογδυσίμι τό, Πελοπν. (Αἰγ. Κορινθ. Μεσσ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπογδύνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίμι.

Ἀπόγδυμα, ὁ ιδ., ἐνθ' ἄν.: Τὰ ροῦχα ποῦ βγάλαμε σήμερα βάλ' τα ἔς τ' ἀπογδυσίμι Αἰγ.

ἀπογειάδα ἡ, Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λακων. Μεσσ. Τριφυλ. κ. ἄ.) ἀπουγειάδα Στερελλ. (Ἀράχ.) πογειάδα Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπόγειο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα (Ι).

1) Ἀπόγειος ἄνεμος Πελοπν. (Μεσσ.): Φυσάει ἀπογειάδα.

2) Μεγάλῃ ὑγρασίᾳ καὶ δριμύνῃ ψυχῇ προερχόμενον ἐκ τόπου ὑγροῦ καὶ ψυχροῦ ἐνθ' ἄν.: Μὴν κάθεσαι αὐτοῦ, γιατί εἶναι ἀπογειάδα Τριφυλ. Κάθ' μὴ ἀπουγειάδα σήμερον ποῦ ξουρίζ' Ἀράχ. Τὰ καψι ἡ ἀπουγειάδα (τὰ ἐξήρανε, τὰ ἐμάρανε) αὐτόθ. Συνών. ἀπογίλα 1 β.

ἀπογειάζω Ἡπ. Κρήτ. ἀπουγειάζω Στερελλ. (Αἰτωλ.) πογειάζω Θεσσ. (Ἀλμυρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπόγειο.

1) Ἐκθέτω εἰς τὸ ψῦχος τῆς νυκτὸς μάλλινα ὑφάσματα διὰ νὰ ἐξασφαλίσω τὴν καλὴν διατήρησιν αὐτῶν ἢ ὕδωρ κατὰ τὸ θέρος διὰ νὰ καταστῇ ψυχρότερον Κρήτ.: Βγάλε τὰ σκεπάσματα ἀπὸ τὴ γασσέλλα νὰ τ' ἀπογειάσῃς, γιατί θὰ τὰ φάῃ ὁ κοιτίδας (σῆς, σκόρος). 2) Ἀπροσ. πνέει ἀπόγειος δροσερὸς ἄνεμος Ἡπ. Θεσσ. (Ἀλμυρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἀπ' τὰ μισάνυχτα κ' ὕστισα τὴν τὸν Ἀουστον πογειάζ' Ἀλμυρ. Κάθουμι νὰ δρουσ' στω, γιατί ἰδῶ ἀπογειάζ' Αἰτωλ. Ἀπόγειαςί τὴν τὴν, γιατί εἶναι βράδ' αὐτόθ.

ἀπόγειασμα τό, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπογειάζω.

Ἐκθεσις εἰς τὸ ψῦχος, ψύξις.

